

Mit bedste hjælpemiddel.

Nogle af kodeordene i mit liv, har altid været: Livsglæde, sjov, morskab, fart og selvstændighed.

Om ikke andet så har det i hvert fald altid været sådan et liv jeg har forsøgt at leve til trods for min rygmarvsbrok. For bare fordi man har rygmarvsbrok, er det ikke ensbetydende med at man ikke kan leve et godt, aktivt og lykkeligt liv med lidt fart på. SLET ikke. Nogle gange kræver det bare lidt omtanke, forudseenhed, opfindsomhed, og i nogle tilfælde en smule hjælp i en eller anden form.

På grund af min indstilling til livet er jeg altid på udkig efter nye måder at gøre hverdagen lettere på, og efter hjælpemidler der kan øge selvstændigheden og medvirke til at det bliver nemmere at få sig en på opleveren. Livet måles jo som bekendt ikke på antallet af vejtrækninger, men på oplevelser der får dig til at tabe pusten.

DERFOR faldt jeg pladask for kørestolstraktoren Swiss-trac, da jeg for nogle år siden mødte den på en af Rygmarvsbrokforeningens fantastiske ture til skanderborgfestivalen. På den omtalte tur medbragte jeg kun min manuelle kørestol, da det var det eneste kørende hjælpemiddel, jeg på daværende tidspunkt havde. Men i bøgeskovens kuperede terræn kommer man hurtigt til kort i en manuel kørestol og må ofte overgive sig til et skub fra en af de gode hjælpere, der altid er med.

På turen til Skanderborg festivalen havde Niels Horsbøl, som er ejer og initiativtager af og til ingeniør- og handelsfirmaet Wayup (www.wayup.dk), og som står for importen af Swiss-trac til Danmark, sat et par stykker af disse til vores rådighed. Reelt betød det, at ud af de 2 Swiss-trac's der var sat til vores rådighed, var der kun en som folk kunne deles om, for jeg var på ingen måde til at drive ud af den, jeg fik fat i. Sådan har det så været siden. Lige indtil i år hvor jeg havde min egen ny erhvervede Swiss-trac med.

Den frihed, den selvstændighed, som jeg oplevede ved at køre i en Swiss-trac kan ikke sammenlignes med noget. Pludselig var jeg ikke afhængig af noget eller nogen. Pludselig kunne jeg drøne rundt i bøgeskovens kuperede terræn uden at være afhængig af, om jeg lige kunne finde en hjælper som havde tid og lyst til at se de samme koncerter, som jeg selv. I stedet kunne jeg bare tage swiss-trac'en med og tage af sted. Det var en DEJLIG oplevelse. I løbet af DE dage besluttede jeg mig for at "sådan en skal jeg da have hjemme!".

Efter et par års overvejelser (her i huset rider man ikke altid samme dag, som man sadler) fik jeg mig endelig taget sammen til at skrive et ansøgningsbrev til kommunen. Det tog ikke mange dage, før jeg fik et svar. Der blev fra

kommunens side argumenteret en hel del for, at jeg nok skulle have mig en minicrosser i stedet. Men det var jeg ikke interesseret i.

Minicrosseren har mange gode fordele og er et rigtig godt hjælpemiddel for rigtig mange. Men den er jo stor og meget plads krævende, både ift at have den stående hjemme, og ift at manøvrere rundt med den. Det er ikke alle steder, man kan komme rundt med den, og mange steder vil man, i mine øjne, opleve at den faktisk er en hindring for tilgængelighed. Derudover har den nogle begrænsninger ift stabilitet i ujævnt terræn, og da jeg bor tæt på en stor skov som jeg nyder at tage ud i, er stabiliteten og manøvreedygtigheden meget vigtig for mig. Samtidig med at swiss-trac'en ikke fylder ret meget, og er i stand til at køre tilstrækkeligt langt på en enkelt opladning.

Desuden er der rigtig gode muligheder ift ekstraudstyr, så den er brugbar for alle. Til eksempel kan nævnes, at den har en god bagagebærer præcis som på en cykel, hvorpå der efter behov kan monteres enten en indkøbskurv eller en barnestol hvis man har det behov, og det ER da smart, ikke?

Fordelene ved swiss-trac, sådan som jeg ser det er, at den kan på- og afmonteres på en almindelig manuel kørestol. Hvilket vil sige at man kan parkere den uden for, hvis man skal ind i eksempelvis en butik eller lignende, og når man så skal videre, kan man nemt og hurtigt montere den igen. Og der er ingen, der render med den, for den er både tung og uhandy at rende med under armen, og den tændes og slukkes vha. en nøgle, som man kan tage med sig.

Derudover er den meget stabil både på asfalt og i kuperet skovterræn, og klarer med lethed temmelig kraftige stigninger, og stigninger der endog er lige en tand stejlere når man først har lært den rette køreteknik til de situationer. Kantsten er heller ikke noget problem, da der foran på swiss-trac'en er monteret 2 hjul. Man kører ganske enkelt hen til kantstenen og sætter de 2 forhjul op på kantstenen og kører videre og kan på den måde "løfte" swiss-trac'en og sig selv og sin kørestol op over kantstenen uden problemer... det samme gør sig gældende i f.eks. skov-terræn med mange træerødder og lignende, og uanset hvor man kører henne, har man hele tiden 4 hjul på jorden, hvilket øger stabiliteten væsentligt til forskel fra f.eks. den 3-hjulede minicrosser.

Den eneste ulempe, jeg overhovedet kan komme i tanke om lige umiddelbart er, at swiss-trac'en ikke kan køre hurtigere end 5-7 km i timen. Men hvad skal man med mere, hvis den "bare" skal bruges til at holde trit med ens gående venner?

For mit eget vedkommende har det haft ualmindeligt mange fordele at få en swiss-trac. Den er jo nem at have med, så jeg har den som regel med mig over alt, hvis det skulle vise sig at ske noget så spontant som en lang gåtur

eller lignende. Den hjælper mig med at komme rundt og besøge venner og familie, der bor i mit nærområde, eller at komme ned og handle i brugsen, uden at jeg skal betale en formue i benzinforbrug, hvilket var tilfældet før jeg fik swiss-trac'en. Den gør, at jeg kan følge med mine venner på en bytur eller en tur i skoven uden at være totalt ødelagt bagefter. Den gør at jeg selv kan transportere min kuffert og mange andre gode ting, der gør hverdagen lidt nemmere.

Sidst men ikke mindst gør den at en af mine store drømme langt om længe er gået i opfyldelse. Nemlig en årelang drøm om at blive hundeejer! D. 5. februar i år flyttede nemlig en hund ind her hos mig. Han hedder "Fanta" og er en "brugt hund" som ikke kunne blive hos den familie, han boede hos, pga. en flytning. Han er 5 år gammel og er en Tervueren (Belgisk Hyrdehund). Swiss-trac'en gør, at jeg selv kan lufte Fanta og tage ham med på timelange ture i skoven, og han vænnede sig i løbet af et øjeblik til den svage motorlyd og til at gå (forholdsvis) pænt ved siden af mig.

Alt i alt kan jeg kun sige, at det at få mig en swiss-trac i DEN grad har øget min livskvalitet. Og det må vel i sidste ende være det det hele handler om?

Rasmus Andersen.